

DZIENNIK
ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 10-ej do 3-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie . . . . . Mk. 270
miesięcznie . . . . Mk. 100

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce 40 Mk.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza Mk. 25.

Nr. 1. | Lublin, dnia 14-go stycznia 1922 roku. | Rok II.

Od Administracji.

Od dnia 1 stycznia 1922 r. prenumerata „Dziennika Zarządu m. Lublina" wynosić będzie:

rocznie . . .	1000	mk.
kwartalnie . .	270	„
miesięcznie . .	100	„
numer pojedyńczy	25	„

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem) po mk. 40 za wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce.

Celem uniknięcia przerwy w nadsyłaniu numerów, Administracja „Dziennika Zarządu m. Lublina" prosi P. T. Prenumeratorów o jaknajrychlejsze uregulowanie należności za okres ubiegły do 31.XII.1921 r. i nadsyłanie należności za okres następujący.

Prenumeratę należy nadsyłać wyraźnie pod adresem „Redakcja Dziennika Zarządu m. Lublina" Krakowskie Przedmieście—gmach Magistratu—parter Nr. 3.

DZIAŁ URZĘDOWY.

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani: w Kancelarji Rady Miejskiej Antonina Klottowa na stanowisko p. o. sekretarza tejże kancelarji od dnia 1-go stycznia r. b. z uposażeniem w/g VII st. sł. (kat. A.)

Zwolnieni: w Wydziale Zaopatrywania—pom. buchaltera: Tomasz Nicewicz i Michalina Radziszewska, p. o. referenta Włodzimierz Jankiewicz. kancelistki: Władysława Hakielówna, Zofja Rozenberg i Stanisława Dąbrowska, ekspedytor Józef Ochalski, pom. kasjerki Izabela Czarkowska, pom. ekspedjentki: Helena Grasówna i Henryka Sowianka i ekspedjentka sklepu Wacława Sobieszczańska, oraz woźni: Józef Mazurek i Andrzej Marek — wszyscy od dnia 1-go stycznia 1922 r. na skutek redukcji personelu. W Wydziale Opieki Społecznej: referent działu administracyjno-gospodarczego Michał Hałgas i inspektorka ochron miejskich Janina Bierutowa — oboje od 1-go stycznia 1922 r. na własne żądanie, gospodyni kuchni dla inteligencji Bronisława Dutkiewiczowa i pomocnica gospodarza kuchni Żydowskiej Nr. 10 — 11 Hesia Kohnówna — obie od 1-go stycznia r. b. na skutek redukcji personelu.

W Kancelarji Rady Miejskiej sekretarz Jan Pignan od dnia 1-go stycznia r. b. na własne żądanie.

Przeniesiono: w Urzędzie Mieszkaniowym mł. kancelistę Stefana Ostrowskiego — do Wydziału gospodarczego na takież stanowisko od dnia 1-go stycznia r. b. z poborami w/g XI-a st. sł., i w Wydziale Opieki Społecznej b. ochroniarkę „Sierocińca" Marję Jankowską na stanowisko pielęgniarki tegoż „Sierocińca" od dnia 1-go października 1921 r. z płacą w/g 12 st. pł. (kat. B.).

Z obrad Magistratu.

(Posiedzenie 28 grudnia 1921 r. — uchwalono):

1. Sprzedać torf tegorocznej eksploatacji w ilości około 16000 pudów po mk. 80 za pud, w myśl złożonej oferty.

Tereny torfowe wraz z urządzeniami eksploatacyjnemi, przekazać wydziałowi gospodarczemu.

2. Przekazać tabor Wydziału Zaopatrywania wraz z końmi wydziałowi gospodarczemu, według oszacowania.

(Posiedzenie 31 grudnia 1921 r. — uchwalono):

1. Podnieść normy honorarjum lekarzy, od porady udzielanej pracownikom miejskim za biuletynami Magistratu o 100% od dnia 15 listopada 1921 r.

2. Zapomogę emerytalną, wypłacaną na podstawie uchwały Magistratu z dn. 17 czerwca 1921 r., b. woźnemu Magistratu Władysławowi Filipowiczowi, na okres pierwszego kwartału roku 1922, utrzymać w dotychczasowej wysokości. t. j. po 10000 mk. miesięcznie.

3. Dodatkowy budżet Szkoły Rzemieślniczej Dokształcającej Wieczorowej w Lublinie za czas od 1 kwietnia do 31 grudnia 1921 r., na sumę 48000 mk. w dochodach i tyleż w wydatkach, zatwierdzić.

4. Wniosek w sprawie przejęcia przez Magistrat dysponowania funduszami, przeznaczonemi przez miasto na cele szkolnictwa, przyjąć jako wytyczny do pertraktacji z Radą Szkolną, do czego upoważnić przedstawicieli Magistratu w Radzie Szkolnej.

5. Do udziału w Miejskiej Radzie Szkolnej w charakterze członka, w myśl art. 31 p. 2b przepisów tymczasowych o szkołach elementarnych z dnia 24.IX 1917 r., delegować Naczelnego Lekarza miejskiego Dr. Garbaczewskiego.

6. Akceptować postanowienie Rady Szkolnej w Lublinie z dnia 12.IX r. b., o otwarciu w Lublinie szkoły dla niedorozwiniętych dzieci, pod nazwą szkoły Nr. 23, i przyjąć na koszt miasta wydatki na potrzeby rzeczowe szkoły, na ogólnych zasadach.

7. Akceptować w zasadzie podwyżkę dodatku funkcyjnego dla inż. Kędzierskiego, określenie zaś sumy dodatku przekazać prezydjum Miasta.

8. Zatwierdzić plany na budowę dwu szop murowanych w posesji firmy A. i M. B-ci Frydman przy ul. Żelaznej Nr. 20 na Kośminku.

9. Odpowiedź Wydziału Budownictwa na interpelację ławnika Bendycha, w sprawie zezwolenia na nadbudowę domu w posesji Łabęckiego, przyjąć do wiadomości.

10. Opłatę od szyldów za r. 1921, pobrać razem z opłatą za r. 1922.

11. Sprawę niedostarczenia przez firmę „Dom Handlowo-Komisowy H. Cybulska" dla Wydziału Opieki Społecznej 835 pud. 24 f. kapusty kwaszonej skierować na drogę sądową.

12 Sprawę przejęcia pod zarząd Magistratu Zakładu Sierot Wojennych, przy ul. Dominikańskiej Nr. 3, odroczyć do czasu uzyskania zapewnienia Województwa odnośnie asygnowania środków na utrzymanie zakładu przez Rząd.

13. Sprawę zezwolenia Józefowi Balcerowi na przedsiębiorstwo czyszczenia obuwia na ulicach miasta, odroczono do czasu wyjaśnienia, czy przedsiębiorstwa tego nie podjąłby się Związek Inwalidów.

14. Taksę dla dorożek w Lublinie, opracowaną w dn. 20 grudnia 1921 r. przedstawić Radzie Miejskiej do zatwierdzenia.

15. Do rozpatrzenia projektu centralnej rachunkowości i opracowania wniosku dla Magistratu, powołać komisję w składzie pp.: Bekanowskiego, Sznajdra, Michniewskiego, Kity, Mroczkowskiego, Łysakowskiego i Piechoty, poza osobami już powołanemi do Komisji z pośród urzędników Magistratu.

16. Podnieść od 1 stycznia 1922 r. opłaty za analizy w Laboratorjum Miejskim do następującej wysokości:

Za analizę wód gazowych łącznie ze stemplowaniem balonów z 350 do 500 mk.

Za analizę wód gazowych bez stemplowania balonów z 200 do 400 mk.

Za analizę mleka z 250 do 400 mk.

Za analizę masła z 350 do 650 mk.

Za analizę sera, śmietany i śmietanki z 300 do 450 mk.

Za analizę soków i lemonjady z 400 do 600 mk.

Za analizę chleba z 500 do 700 mk.

Za analizę mąki z 800 do 1200 mk.

Opłaty za wszelkie inne analizy wyżej nie wyszczególnione, pobierać w stosunku do kosztów zużytych od czynników i włożonej pracy.

17. Podnieść o 100% dotychczasowe opłaty pobierane za prawo wstępu na rzeźnię miejską, zaś rewizję opłat za świadectwa pochodzenia dla zwierząt domowych — odroczyć.

Najogólniejsze rezultaty spisu m. Lublina z dnia 30 września 1921 r.

Mieszkańców obecnych naliczono 94.478 (oprócz wojska): nadto chwilowo nieobecnych 2.303;—wojska—3.435.

Z ogólnej liczby obecnych (94.478) naliczono mężczyzn 43.324, kobiet 51.154: przeto na 100 mężczyzn przypada 118 kobiet.

Wśród mieszkańców obecnych polaków jest 58.443, czyli 61,85%.

Nieruchomości naliczono 2.784, budynków z przeznaczenia mieszkalnych 3.659, innych zamieszkałych 17; na jeden przeto budynek zamieszkały przypada w przecięciu 26,33 mieszkańców (w Łodzi 32,1).

Mieszkań naliczono 19.897: na jedno przeto mieszkanie przypada 4,86 mieszkańców (w Łodzi 4,1).

Gospodarstw rodzinnych naliczono 20.379, osób samotnych 2.936, gospodarstw t. zw. zakładowych (hotele, pensjonaty, bursy, więzienia i t. p.) 86.

Koni naliczono 954, bydła rogatego 1.278, owiec 23, trzody chlewnej 2.757.

Rozporządzenia rządowe.

USTAWA

z dnia 17-go grudnia 1921 roku o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej.

Art. 1. Minister Skarbu ma prawo w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów bądź sam, bądź przez swoje organa — w razie potrzeby z przybraniem rzeczoznawców — wglądać w sposób jedynie informacyjny w ustrój i tok urzędowania władz, urzędów i zakładów państwowych oraz tych instytucji i zakładów niepaństwowych oraz zrzeszeń, które korzystają z pomocy materjalnej Skarbu Państwa.

Art. 2. Minister Skarbu jest upoważniony do znoszenia, po wysłuchaniu opinji Najwyższej Izby Kontroli Państwa, istniejących państwowych władz, urzędów, zakładów, instytucji placówek i t. p. organizacji wszelkiej nazwy, cywilnych i wojskowych, których koszty utrzymania obciążają budżet państwowy, o ile ich istnienie i zakres działania nie opierają się na ustawie, ani na rozporządzeniu Rady Ministrów.

Art. 3. Tworzenie nowych stanowisk służbowych w państwowej służbie cywilnej, jak również przyjmowanie funkcjonarjuszów w miejsce zwolnionych, mogą nastąpić tylko w razie koniecznej potrzeby i tylko za zgodą Ministra Skarbu.

Art. 4. Uchwały Rady Ministrów, powodujące wydatki ze Skarbu Państwa, mogą zapadać tylko za zgodą Ministra Skarbu. Minister Skarbu może postanowić drogą rozporządzenia, że pewne rodzaje umów, na mocy których Skarb Państwa zobowiąznje się do świadczeń, mających wartość majątkową, muszą być zawierane na piśmie. O ile zarządzenie takie zostało wydane, umowy w niem określone są nieważne, jeśli je zawarto ustnie, lub jeśli dokument stwierdzający taką umowę nie jest zaopatrzony w podpis Ministra Skarbu lub organu, upoważnionego przezeń bądź rozporządzeniem, bądź pełnomocnictwem, udzielonem co do poszczególnej umowy.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydzierżawienia zakładów i przedsiębiorstw państwowych przedsiębiorstwom prywatnym — krajowym lub zagranicznym — po porozumieniu się z właściwymi Ministrami.

Wydzierżawienie kolei państwowych oraz zakładów pracujących bezpośrednio w zakresie obrony Państwa wymaga zezwolenia Sejmu.

Art. 6. Umowy obustronnie obowiązujące między obywatelami polskimi, zamieszkałymi na obszarze Rzeczypospolitej, mogą być zawierane tylko w walucie polskiej.

Przepis powyższy dotyczy również osób prawnych oraz wszelkich spółek i stowarzyszeń, mających siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej.

Władza skarbowa może wyjątkowo, z ważnych powodów, zezwolić na zawarcie umowy w walucie obcej,

Umowy, zawarte z pominięciem przepisów powyższych, są nieważne,

Co do umów, przy których choćby jedna ze stron umawiających się jest obywatel polski, zamieszkały w części województwa śląskiego, przyznanej Polsce na mocy traktatu wersalskiego, lub osoba prawna, spółka albo stowarzyszenie, mające siedzibę na tym obszarze, wydane będą przepisy osobne drogą rozporządzenia.

Art. 7. Przy Ministrze Skarbu tworzy się Rada Finansowa, jako organ doradczy. Rada Finansowa składa się z 15 członków, zamianowanych przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Skarbu.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu oraz właściwym Ministrom.

Art. 9. Ustawa niniejsza, z wyjątkiem art. 6, wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. 6 uzyskuje moc obowiązującą w miesiąc po ogłoszeniu.

Marszałek:
(—) *Trąmczyński.*

Przezydent Ministrów:
(—) *A. Ponikowski.*

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

(Dz. Ustaw. R. P. z r. 1921, Nr. 103, poz. 741).

USTAWA

z dnia 2-go grudnia 1921 r.

w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem.

Art. 1. Nadzór nad praktyką lekarską w Państwie Polskiem należy do Ministra Zdrowia Publicznego; przy wykonywaniu tego nadzoru w granicach, przepisanych niniejszą ustawą, Minister Zdrowia Publicznego korzysta ze współdziałania stałego samorządnego przedstawicielstwa stanu lekarskiego — Izb Lekarskich; zakres działania, zasady organizacji, prawa i obowiązki Izb Lekarskich określić oddzielną ustawą.

Art. 2. Prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem mają osoby, które:

A) są obywatelami Państwa Polskiego,

B) posiadają dyplom lekarski, wydany lub uznany przez jeden wydziałów lekarskich polskich uniwersytetów państwowych,

C) odbyły jednoroczną praktykę szpitalną bądź w okresie studjów uniwersyteckich, bądź po ich ukończeniu.

D) nie zostały ubezwłasnowolnione wskutek choroby umysłowej.

Uznania (nostryfikacji) w myśl punktu B) nie wymagają:

1) dyplom doktora wszech nauk lekarskich, wydany lub uznany przez uniwersytety dawnego państwa austro-węgierskiego prze dniem 1 listopada 1918 r.,

2) dyplom, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej (aprobata) w dawnem państwie niemieckiem przed dniem 27 grudnia 1918 r.,

3) dyplom doktora medycyny lub lekarza, wydany lub uznany przez uniwersytety dawnego państwa rosyjskiego przed dniem 27 listopada 1917 r.,

4) wszystkie inne dyplomy, uznawane za równoważne z dyplomami lekarskiem oraz uprawnieniami do wykonywania praktyki lekarskiej na terenach b. państw zaborczych austro-węgierskiego do dnia 1 listopada 1918 r.

i niemieckiego do dnia 27 grudnia 1918 r. w granicach ziem, należących do Państwa Polskiego.

Zasady, według których osoby, pragnące przystąpić do wykonywania praktyki lekarskiej, winny odbyć przewidzianą w punkcie C) roczną praktykę szpitalną, określić rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego; równocześnie w temże rozporządzeniu Minister Zdrowia Publicznego:

a) wyznaczy wymagany najniższy okres czasu (w granicach roku) dla poszczególnych działów praktycznego przygotowania lekarskiego;

b) ogłosi wykaz szpitali oraz zakładów leczniczych, które za równorzędne ze szpitalami uniwersyteckiemi uznane będą, a to po wysłuchaniu zdania wydziału lekarskiego właściwego uniwersytetu i Izby Lekarskiej.

Osoby, które posiadały kwalifikacje, przewidziane w punktabh A) i B) przed dniem wydania rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego, dytyczące odbycia rocznej praktyki szpitalnej, są wolne od obowiązku złożenia dowodów odbycia tejże praktyki.

Leczyć chorych w Państwie Polskiem mogą jedynie osoby, uprawnione do wykonywania praktyki lekarskiej; pozatem z prawa tego korzystać mogą osoby, które je uzyskały na mocy właściwych przepisów prawnych w granicach, w tych przepisach przewidzianych.

Art. 3 Osoby, pragnące korzystać z przysługującego im prawa wykonywania praktyki lekarskiej, winny zarejestrować się w Ministerstwie Zdrowia Publicznego bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwych urzędów administracyjnych II instancji, składając dowody uprawnień w myśl art. 2; zarejestrowanym Minister Zdrowia Publicznego wydaje pisemne zaświadczenie o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem.

Po zarejestrowaniu Ministerstwo przez właściwy urząd wojewódzki niezwłocznie zawiadamia Izbę Lekarską, w krórej okręgu zarejestrowany zamierza praktykować; osoby, posiadające urzędowe uprawnienie do wykonywania praktyki lekarskiej, nie poźniej, aniżeli w przeciągu dni 14 po zarejestrowaniu, winny zgłosić się we właściwej Izbie Lekarskiej, celem zapisania na liście lekarzy Izby.

Ci, którym prawowocnie odmówiono wpisu na listę, nie mogą wykonwwać praktyki lekarskiej.

Art. 4. Prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem na określony przeciąg czasu mogą otrzymać również osoby:

a) powołane przez władze państwowe z zagranicy, jako profesorowie uniwersyteckich wydziałów lekarskich, chociaż nie mają wszystkich warunków, określonych w art. 2 niniejszej ustawy, posiadali jednak uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej w innych państwach, a to na czas, przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich;

b) nie będące w możności niezwłocznie wykazać dowodnie, że posiadają wszystkie wymagane w art. 2 warunki, względnie nie posiadają jeszcze warunków w art. 2 punkt A) i C) wymienionych, o ile poczyniły u odpowiednich władz potrzebne starania celem usunięcia braków z warunkiem dopełnienia tych braków w określonym terminie;

c) nie posiadające wszystkich warunków, określonych w art. 2, jednak uprawnione do wykonywauia praktyki lekarskiej za granicą, a to w uzdrowiskach, do których zjeżdżają obcopańhstwowi chorzy dla poratowania zdrowia, oraz w miejscowościach pogranicznych; z uprawnienia tego korzystać mogą jedynie obywatele tych państw, które względem Państwa Polskiego stosują w tej mierze zasadę wzajemności.

Prawo wykonania praktyki lekarskiej w myśl niniejszego artykułu może być przyznane przez Ministra Zdrowia Publicznego po wysłuchaniu zdania właściwej Izby Lekarskiej; osoby, które je uzyskały, podlegają obowiązkowi zapisania się na liście lekarzy właściwej Izby.

Art. 5. W wypadkach wojny lub epidemji, w razie stwierdzonego braku sił lekarskich z pośród lekarzy urzędowych (państwowych i komunalnych), jak również braku dostatecznej ilości

dobrowolnych zgłoszeń z pośród lekarzy, wykonywujących jedynie prywatną praktykę lekarską, Minister Zdrowia Publicznego może dopuścić do pełnienia szczególnych czynności lekarskich w szpitalach, kolumnach sanitarnych, a w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w wojsku — bez prawa wykonywania praktyki prywatnej — osoby, nie będące obywatelami Państwa Polskiego, które mają prawo praktyki lekarskiej w innych państwach na mocy tamże otrzymanych lub uznanych dyplomów, a zakwalifikowanych przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jako równowartościowe z dyplomami wydziałów lekarskich uniwersytetów w Państwie Polskiem.

Art. 6. Osoby nie posiadające warunków potrzebnych do wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem, wykonywujące ją jednak w innych państwach na mocy otrzymanych lub uznanych tam dyplomów, mają prawo jedynie brać udział w naradach lekarskich, do których są wezwane, i w wynikających z tych narad zabiegach lekarskich.

Art. 7. Osoby, posiadające warunki do wykonywania praktyki lekarskiej, określone w art. 2 bez względu na to, czy z posiadania tych warunków korzystać pragną, jak również osoby, dopuszczone do wykonywania tejże praktyki w myśl art. 4 i 5 niniejszej ustawy, mogą używać tytułu „lekarz"; nikt inny tego tytułu używać nie ma prawa.

Art. 8. Używanie obok tytułu „lekarz" innych tytułów, nie uznanych w Państwie Polskiem, a mogących wywołać błędne mniemanie o szczególnem uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej, jest wzbronione,

Warunki otrzymania tytułu specjalisty w ściśle określonych dziedzinach lecznictwa oraz przepisy co do praw jego używania ustali osobna ustawa; do czasu wydania powyższej ustawy używanie obok tytułu „lekarz" tytułów specjalisty w poszczególnych dziedzinach lecznictwa ograniczeniu nie podlega.

Osoby, które posiadały prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem na zasadzie dyplomu lekarza, wydanego przez uniwersytety dawnego państwa rosyjskiego (art. 2 punkt 3 niniejszej ustawy), mogą nadal, mocą prawa, nabytego w b. zaborze rosyjskim. używać tytułu „doktór" z pominięciem słowa „medycyny".

Art. 9. Winni przekroczenia przepisów art. 2, 7 i 8 niniejszej ustawy ulegną w drodze administracyjnej karze aresztu do 6 tygodni i grzywnie do 50.000 marek lub jednej z tych kar.

Grzywna zamieniona będzie na wypadek niemożności ściągnięcia na areszt według uznania władzy orzekającej, jednak nie ponad 6 tygodni.

Aż do wydania szczegółowych w tym względzie przepisów od orzeczeń karnych władz administracyjnych, zapadłych w drugiej instancji, można odwołać się w ciągu dni siedmiu do miejscowego właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów o odwołaniu się od wyroków sądu pokoju (powiatowego); sąd nie może jednak uchylić orzeczenia władzy administracyjnej z przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia i zawyrokowania.

Odwołanie się do sądu nie wstrzymuje wykonania kary z wyjątkiem kary pozbawienia wolności.

W b. dzielnicy pruskiej stosują się §§ 453 — 458 ustawy postępowania karnego.

O wykonanie kary pozbawienia wolności zwrócić się należy do sędziego pokoju (powiatowego) miejsca pobytu skazanego; w tym celu należy przesłać sędziemu akta sprawy.

Art. 10. Prawa wykonywania praktyki lekarskiej lekarz może być pozbawiony na stałe lub na pewien określony przeciąg czasu:

a) w drodze postępowania sądowego w wypadkach, przez ustawy karne przewidzianych;

b) na podstawie prawomocnego wyroku sądów Izb Lekarskich, zgodnie z art. 33 i 38 ustawy o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich.

Art. 11. Lekarz jest obowiązany do zachowania w tajemnicy wszystkiego, co spostrzeże, usłyszy lub przeniknie podczas i na skutek wykonywania swego zawodu.

Wyjątek od obowiązku zachowania tajemnicy lekarskiej stanowią wypadki:

a) w których powierzający tajemnicę, dotyczącą tylko jego samego, lub jego ustawowy zastępca (opiekun, kurator i t. p.) zezwolą na jej ujawnienie, a lekarz nie dostrzeże w jej ujawnieniu krzywdy chorego; w tych wypadkach wyjawienie tajemnicy może być dokonane jedynie osobie przez nich wskazanej;

b) w których powierzający tajemnicę jest niewłasnowolnym; w tych wypadkach lekarz, o ile nie dostrzeże w ujawnieniu powierzonej mu tajemnicy krzywdy chorego. winien na żądanie ustawowego zastępcy tegoż wyjawić powierzoną mu tajemnicę;

c) w których zastosowanie tajemnicy może spowodować niebezpieczeństwo dla otoczenia pod względem zdrowia i życia;

d) kiedy lekarz o pomocy udzielonej przez siebie członkom Kas Chorych na zlecenie i rachunek tychże będzie zapytany w drodze urzędowej przez władze lekarskie Kas Chorych, które są obowiązane do bezwzględnego zachowania tajemnicy lekarskiej.

Co do obowiązku świadczenia wobec władz lub doniesienia do władz pozostają w mocy istniejące przepisy prawne.

Art. 12. Z wykonaniem praktyki lekarskiej i czynności lekarskich, do których potrzebny jest przepisany prawem dyplom uniwersytecki, nie wolno łączyć zajęć, które przeczą powadze zawodu lekarskiego; rozstrzyga o tem Izba Lekarska.

Art. 13. O zaniechaniu wykonywania praktyki lekarskiej, względnie innych czynności lekarskich, lekarz winien zawiadomić na piśmie właściwy urząd wojewódzki i Izbę Lekarską.

Art. 14. Lekarz, który zgodnie z postanowieniami art. 13 niniejszej ustawy nie zrzekł się stałego wykonywania praktyki lekarskiej w danej miejscowości, jeśli nie zachodzi poważna ku temu przeszkoda, winien dać pomoc lekarską w każdym nagłym wypadku, grożącym choremu śmiercią; odmówienie w takich wypadkach pomocy, o ile nie podlega przepisom ustawy karnej, pociągnie za sobą dochodzenie ze strony zarządu właściwej Izby Lekarskiej.

Art. 15. Lekarz może odstąpić od leczenia chorego według własnego uznania, o ile uprzednio zawiadomił o tem wyraźnie stronę; nie dotyczy to przypadków, wynikających ze stosunku służbowego lub zawartych dobrowolnie umów,

Wrazie sporu wskutek wystąpienia strony, rozstrzyga Izba Lekarska; orzeczenie sądu Izby Lekarskiej nie pozbawia strony prawa dochodzenia krzywdy w drodze postępowania sądowego w granicach obowiązujących przepisów prawnych.

Art. 16. W wyjątkowych wypadkach, wywołanych koniecznością zwalczania groźnych chorób zakaźnych nagminnych (epidemji) lub gromadnych zachorzeń, występujących na skutek klęsk elementarnych, na czas trwania takich wyjątkowych warunków, a to wrazie:

a) niemożności zadośćuczynienia potrzebom przez urzędowy personel lekarski;

b) stwierdzonej niemożności zdobycia dostatecznej liczby sił lekarskich drogą dobrowolnych zgłoszeń z pośród wolnopraktykujących lekarzy — każdy posiadający uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej, zgodnie z art. 3 niniejszej ustawy, lekarz może być powołany do publicznej cywilnej służby zdrowia o ile nie przekroczył w dniu powołania 40 roku życia; zasady, na jakich nastąpić może powołanie do publicznej cywilnej służby zdrowia podczas pokoju, jak również podczas mobilizacji wojennej i wojny, określi oddzielna ustawa w myśl ogólnych postanowień o przymusowych świadczeniach osobistych na rzecz Państwa; do czasu wydania powyższej ustawy pozostają w mocy dotychczas obowiązujące ustawy w tej sprawie.

Art. 17. Przystępując do stałego wykonywania praktyki lekarskiej, lekarz obowiązany jest zawiadomić właściwą władzę administracyjną I instancii i Izbę

Lekarską w terminie nie dłuższym niż miesiąc o miejscu, gdzie stale wykonywać ją będzie, jak również o każdej zmianie adresu.

Wykonywanie stałej praktyki lekarskiej w kilku miejscowościach w stale uprzednio wyznaczonych terminach jest dozwolone, o ile w ciągu miesiąca od daty zgłoszenia nie spotka się ze sprzeciwem ze strony właściwej Izby Lekarskiej; wrazie sporu decyduje naczelna Izba Lekarska.

Ograniczeniom przy stałem wykonywaniu praktyki lekarskiej w stale uprzednio wyznaczonych terminach w kilku miejscowościach podlegać nie mogą:

a) lekarze, wyznaczeni w charakterze lekarzy epidemicznych;

b) obowiązani na podstawie umowy lub stosunku służbowego do wykonywania czynności lekarskich w różnych miejscach w Państwie;

c) podejmujący się zastępstwa na określony przeciąg czasu;

d) osiadający czasowo w celu wykonywania praktyki w uzdrowiskach;

e) lekarze specjaliści przy wykonywaniu swej specjalności.

Art. 18. Lekarze, wykonywujący praktykę lekarską w kilku miejscowościach w myśl art. 17 niniejszej ustawy, nie mogą jednocześnie należeć do dwóch lub więcej Izb Lekarskich. Lekarze ci, należący do jednej Izby, lecz wykonywujący praktykę lekarską również w granicach innej Izby, obowiązani są stosować się do wszystkich miejscowych postanowień i przepisów tej ostatniej; jeżeli wykonywanie praktyki lekarskiej w granicach innej Izby trwać będzie dłużej niż miesiąc, lekarz winien zawiadomić o tem na piśmie zarówno Izbę, do której należy, jak Izbę, w której okręgu ją wykonywa.

(Dokończenie nastąpi).

Ogłoszenie.

Wydział Zaopatrywania Magistratu m. Lublina podaje do ogólnej wiadomości, że z dniem 1 stycznia 1922 roku przechodzi w stan likwidacji i z tymże dniem przekazuje cały swój majątek powołanej ku temu Komisji Likwidacyjnej, przeto uprasza instytucje i osoby zainteresowane o uregulowanie rachunków, jak również o zgłaszanie się celem odbioru należności.

Lublin, dn. 27 grudnia 1921 r.

Vice-Prezydent m. Lublina **Uziembło.**

Ławnik Magistratu **St. Choma.**

Kierownik Działu Rozdziału i Sprzedaży **Miller.**

Ogłoszenia.

Zgubiono dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Lublina w dniu 13 listopada 1921 r. za Nr. 3363 na imię Trajstmana Izraela.

Zgubiono dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Lublina w dniu 29 stycznia 1920 r. za Nr. 251|26 na imię Grynfelda Froima.

Zgubiono dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Lublina w dniu 17 września 1920 r. za Nr. 2379/256 na imię Szymońskiej Eweliny.

Skradziono dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Lublina w dniu 12 września 1921 r. za Nr. 2071/208 na imię Goldrvnga Mojżesza.

Zgubiono dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Lublina w dniu 14 września 1921 r. za Nr. 2090/207 na imię Szterna Wadji.

TREŚĆ Nr. 1-go:

Od Administracji.
Dział urzędowy:
Ruch służbowy.
Z obrad Magistratu.
Najogólniejsze rezultaty spisu ludności.
Rozporządzenia rządowe:
Ustawa o środkach naprawy państwowej gospodarki finansowej.
Ustawa w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej.
Ogłoszenia.

-:- -:- -:- -:- **Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina.** -:- -:- -:- -:-

Wykonano drukarni w Miejskiej.